చుట్టాలు

అంత వైభవంగా బ్రతికిన ఆయనకి చుట్టాలు కొనలేకపోతున్నాడు తను. కృష్ణమూర్తికి గుండెనెవరో పిండినట్టైంది. తను చుట్టలను కొనలేకపోవడం, అంతకు మించి చుట్టలకు కూడా ఆయన తన మీద ఆధారపడవలసి వచ్చినందుకు దుఃఖం...

రంగు రంగున గడియారం ఆరుగంటలు కొట్టింది. కృష్ణమూర్తి తలెత్తి కిటికీలోంచి చూసాడు. చీకటిలో నల్లగా కన్పిస్తున్న సముద్రం. దూరాన దీపాలు మాత్రం కన్పిస్తున్న ఓడలు. పెన్నుకి కేప్ తగిలించి, ఫైళ్ల వంక చూసాడు. చిరాగ్గా వుంది. సెక్షన్‌లో అందరూ వెళ్లిపోయారు. ఫైళ్లు మూసేసాడు. కిటికీ తలుపులు వేసి, లైటార్పి, తలుపు తాళం వేసాడు. పైన "షిప్పింగ్ సెక్షన్" మాత్రం తెరచి ఉంటుంది. తాళాలు షిప్పింగ్ క్లర్క్ కిచ్చిరావాలి. మెట్లవంక చూసాడు. కాళ్లు బలవంతాన యీడ్చుకుంటూ పైకివెళ్లి తాళాలిచ్చి, క్రిందకు దిగాడు.

రంగు రంగున వేంకటేశ్వరస్వామివారి ఆలయగంటలు మ్రోగాయి. గోపురంవైపు తిరిగి, లెంపలు వేసుకొని నమస్కరించాడు. "కలడు కలండనెడు వాడు కలడో లేడో!"

కృష్ణమూర్తి నడుస్తున్నాడు. సముద్రపు గాలికి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లనిపించింది. నెత్తిమీద ఖాళీ గంపలుంచుకొని యీరాడవెళ్లే జనం పల్లెపదాలు పాడుకుంటూ నడుస్తున్నారు. ఒక్కటే కుక్క రోడ్డుమీద నిల్చుని, దీనంగా మొరుగుతున్నది. దారిప్రక్కన ఉన్న క్వార్టర్సులోంచి వినబడుతున్న పాశ్చాత్య సంగీతం వింటూ నడుస్తున్నాడు కృష్ణమూర్తి. ఎవరో ఇద్దరు - మొగుడూ పెళ్లాలు కాబోలు - నవ్వుకొంటూ, రాసుకొంటూ కోవెలవేపు వెళ్తున్నారు.

ఎదురుగుండా వస్తున్నప్పుడు చూస్తే బాగుండదని, సముద్రపు నీటివేపు చూస్తూ నడకసాగించాడు. నవ్వుల ధ్వని అతని వెనుక నుంచి వినిపించినపుడు, వెనుదిరిగి చూసాడు. ఆమె జడలో పూలు నవ్వుతూ కన్పించాయి. అతని మనస్సు ఒక్కసారి గతంలోకి పరుగులు తీసింది. అప్పుడు కాలేజీలో బియస్సీ చదివేవాడు కృష్ణమూర్తి. అతని క్లాసులో అమ్మాయిల కన్నా కూడా అతను వయసులో చిన్నవాడు. అతనిపట్ల అతని సహాధ్యాయినుల మనోభావాలెట్లా వుండేవో అతనికి తెలియదు. అతనికి తెల్సిందల్లా మంజుల; మంజుల, కృష్ణమూర్తి ఒక సాయం సమయాన కాకతాళీయంగా, వేంకటేశ్వరస్వామివారి ఆలయంలో కలుసుకొని పలకరించుకోడమూనూ. స్వామివారి ముందు చేతులు జోడించి నిల్చున్న అతని ప్రక్కనే మంజుల నిలబడింది. ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ మెట్లుదిగారు. కొంతదూరం నడిచి, విక్టోరియారాణీ విగ్రహం దగ్గర చీలిన రోడ్లవద్ద విడిపోయారు.

అదంతా కృష్ణమూర్తి మనసులో కదలాడింది. ఆ సామాన్య సంఘటన మనస్సులో యిన్నాళ్లూ ఏ మూల దాగి ఉండి, ఇప్పుడు బయటికి వచ్చిందో మరి. అతను ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకొని నవ్వుకొన్నాడు. నడుస్తున్నాడు. చలి గాలి

మల్లాప్రగడ రామారావు

పాత బంగారం

AVM

పాత బంగారం

మల్లాప్రగడ రామారావుగారు తెలుగు పాఠకులకు సుపరిచితులు. మూడు దశాబ్దాల సాహితీ యాత్రలో బహుకొద్ది కథలు ప్రచురించినా, అవి ఆణిముత్యాలుగా చెప్ప దగినవి. వాటిల్లోంచి ఎంపిక చేసిందే ఈ 'చుట్టాలు' కథ. ఇందులో మధ్యతరగతి కుటుంబ జీవనచిత్రాలు ఉన్నాయి. అవి 'నెగిటివ్'లు... నగ్నసత్యాల్ని చూపెడతాయి.

మల్లాప్రగడ రామారావుగారు నిరంతరం అధ్యయనశీలి. ఆయన ప్రపంచాన్ని ఎక్కువగా అధ్యయనం చేసిన వైనం ఆయన కథల్లో కనిపిస్తుంది.

విశాఖపట్నం జిల్లా అనకాపల్లిలో జన్మించి, తెలుగులో మాస్టర్స్ డిగ్రీ పుచ్చుకుని, మొదట విశాఖపట్నం పోర్ట్‌ట్రస్ట్‌లో, తర్వాత కార్మికవిద్య, కార్మికరాజ్య బీమా సంస్థల్లో పనిచేసారు. కార్యాలయ డైరెక్టర్‌గా 2006 లో పదవీ విరమణ చేసి, ప్రస్తుతం విశాఖలో స్థిరపడే ఉద్దేశ్యంతో ఉన్నారు.

అలనాటి సాహిత్యకోశం నుంచి ఈ పాతబంగారు నగ ప్రత్యేకంగా మా పాఠకుల కోసం...

భుజాల దగ్గర చిరిగిపోయిన బుష్‌షర్టులోంచి చర్మాన్ని స్పృశిస్తోంది. ఆకలిగా ఉంది. ఎడమ కాలి ఆకుజోడు మడమ పూర్తిగా అరిగిపోయింది. అరిపాదం చివర, చల్లని రోడ్డును తాకుతున్నది. కంకర గుచ్చుకొంటున్నది.

కృష్ణమూర్తి ఆలోచనలు యింటివేపు మళ్లాయి. ఇల్లు... ఆ ఇంట్లోకి వెలుతురు రాదు. గాలి రాదు. వానపడితే మాత్రం ఇల్లంతా వరద. ఇల్లు జ్ఞాపకం రాగానే కృష్ణమూర్తికి భయం వేసింది. అది కట్టించి ఏ నూరేళ్లో అయి ఉంటుంది. అప్పట్నుంచి దాన్ని ఎవరూ బాగు చేయించిన పాపాన పోలేదు. ఆ యింట్లో ఏడు కుటుంబాల వాళ్లున్నారు. భర్త చచ్చిపోయిన ఒంటరి పంతులమ్మ; భార్య చచ్చిపోయినా, మిగిలిన ముసలి తల్లి, కొడుకూ కూతుళ్లను పోషించడానికి, పక్షవాతం వచ్చి లాగేసిన కాలుతో రోజూ రిక్షామీద బడికెళ్లే మాష్టారు; గంపెడు సంతానం, గయ్యాళి భార్యతో, ఉభయసంధ్యలా పూజ చేసుకుంటూ పొద్దుపుచ్చే, ఎలక్ట్రిసిటీ ఆఫీసులో గుమాస్తా; రిటైరైపోయిన ఎన్.జి.ఓ., ఏళ్లు పైబడినా పెళ్లికాని అయన కొడుకులూ, కూతుళ్లూ; రెండో పెళ్లాంమాట జవదాటకుండా తెల్లారగట్లే లేచి, అంట్లు తోముకుని, కాఫీ పెట్టి, పిల్లలకు స్నానాలు చేయించి, పెళ్లాన్ని లేపి, అందరూ లేచేవేళకి సైకిలు తుడుస్తూ డాబుగా కూర్చునే రైల్వేగుమాస్తా. ఆ యిల్లు "ఆయన స్వంతమేమో" అని అనుకొన్నాడు కృష్ణమూర్తి మొదట్లో, అతని డాబు చూసి. రిట్రెంచిమెంట్లో ఉద్యోగంపోయి, ఆ విషయం గుండె జబ్బుగల తల్లికి తెలియపర్చకుండా కాలం వెళ్లబుచ్చాలని నానా యాతనపడుతున్న బ్రహ్మాచారి; ఏడోవాటా కృష్ణమూర్తిది.

ఆ యిల్లు క్షణం రణరంగంలా వుంటుంది. మరుక్షణం రంగవల్లిలా వుంటుంది. మనుష్యుల్లో అంత నీచత్వం వుంటుందని కృష్ణమూర్తికిది వరకు తెలియదు. వీధి సందు వచ్చేసింది. భట్రాజువారి వీధి. వీధి మొదటింట్లోంచి ఆర్కెష్ట్రా రిహార్సల్సు చేస్తున్న ధ్వని. మేడమీద నిలబడి కురులు దువ్వుకుంటున్న కోమలాంగి. ఆమె పేరు తెలియదు కృష్ణమూర్తికి. నాట్యం చేస్తుందిట. ఎప్పుడేనా చూస్తే బాగుందును. ఎంచక్కని, తెల్లని, నున్నని ఒళ్లు. మేడమీదికి చూశాడు. వీధి దీపం కాంతిలో ఆమె మెడలోని హారం మెరుస్తున్నది. పెదవుల మీద దరహాసం. ఆమె

కూడా కృష్ణమూర్తివేపు చూసింది. ఇద్దరి కళ్లు కలుసుకొన్న సమయాన అతని ఒళ్లు వెచ్చబడింది. గుండెలు దబదబా కొట్టుకున్నాయి. గాభరాగా చూపును మరల్చుకొన్నాడు. వెనక నుంచి నవ్వు వినబడింది. ఆ నవ్వు తరుముకొస్తున్నట్లు గబగబా యింటివేపు నడిచాడు. ఇల్లంతా గోలగా వుంది. చీకటిగా వుంది. పిల్లలందరూ చేరి చీకట్లో గోల చేస్తున్నారు. కరెంటుపోయింది. కృష్ణమూర్తి వాళ్ల వాటాలో ప్రవేశించాడు.

గుమ్మం దాటుతుంటే "ఎవరు నాయనా కృష్ణుడేనా?" కళ్లకు చేతినడ్డం పెట్టుకొని, దగ్గరగా నిలబడి చూడ్డానికి ప్రయత్నిస్తూ, అతని మామ్మ అడిగింది. "కృష్ణుడేలేవే" అతని మేనత్త, చీడీలో కూచున్నావిడ జవాబిచ్చింది.

"అమ్మా, అన్నయ్యొచ్చాడు" చెల్లెలు కేకేస్తూ వంటగదిలోకి పరుగెత్తింది. కృష్ణమూర్తి పేంటు, చొక్కా విప్పుకుని, లుంగీ కట్టుకున్నాడు. ఇత్తడి గ్లాసుతో కాఫీ పట్టుకుని అమ్మ వచ్చింది. కృష్ణమూర్తి కాఫీ కొంచెం చప్పరించి "పంచదార లేదా" అన్నాడు కసురుతున్నట్లు. అమ్మేదో చెప్పబోయింది. అతను విన్లేదు. "చాల్లే" అంటూ మిగతా కాఫీ అంతా కోపంగా ఒక్క గుక్కలో త్రాగేశాడు.

చిన్నక్క దేవుడి విగ్రహాల కెదురుగా కూర్చుని నూనె దీపం వెలుగులో చదువుకుంటోంది.

"ఏం కిరసనాయిలు లేదా?" ఎవరూ మాట్లాడ్లేదు. కృష్ణమూర్తికి తెలుసు. ఇంట్లో బియ్యం లేవు. నూనె లేదు, కూరల్లేవు, కిరసనాల్లేదు, అగ్గిపెట్టైనా లేదు. అయినా అడిగేడు. కృష్ణమూర్తికి చిరాకు లావయింది. తలనొప్పి ఆరంభించింది. ఆకలేస్తున్నది. టిఫినేదీ ఉన్నట్టు లేదు. "వంట అయితే బాగుండును తినేద్దాం" అనుకున్నాడు.

"తల్లీ వంట అయిందా?" అని చెల్లిని ప్రశ్నించాడు. అన్నయ్య కోపంగా ఉండటం చూసి, అంతవరకూ మాట్లాడని చెల్లి లేదన్నట్లు తలూపి, "పెద్దక్క ఉత్తరం రాసిందన్నయ్యా. పురిటికి ఇక్కడకు వస్తుందిట. మరేమో ఆదివారం బయల్దేరుతుందిట" అంది. కృష్ణమూర్తి మాట్లాడలేదు.

ఆదివారం ఇంకా మూడు రోజులుంది. లెక్కేసాడు. మామ్మ, పెద్దత్త, చిన్నక్క, అమ్మ, నాన్న, చెల్లి, తను. ఏడుగురు. పెద్దక్క వస్తుంది. ఇద్దరైనా పిల్లలు వస్తారు. ఇంట్లో బియ్యంలేవు, నూనెలేదు. అగ్గిపెట్టెలు కూడా లేవు. నూనె దీపం నుండి ప్రసరిస్తున్న కాంతి మినహాయించి గదంతా చీకటిగా వుంది.

ఆకలి సన్నని మంటలాగ బయల్దేరింది కడుపులో. ఆఫీసు నొకసారి జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు. ఇంకా వున్నాయి. "పుటప్ చెయ్యవలసిన నోట్సు". ఎస్.ఆర్.ఎంట్రీలు. మెడికలు ఎగ్జామినేషన్‌కి పంపవలసినవాళ్ల వివరాలు తీసుకొని ఫారాల్లో నింపాలి. తలనొప్పి తీవ్రం కాసాగింది. చర్చిగంటలు ఏడుసార్లు మ్రోగాయి. "తల్లీ అప్ప రాలేదమ్మా" చెల్లినడిగాడు కృష్ణమూర్తి. వాళ్లింట్లో తండ్రిని "అప్ప" అంటారు. "లేదన్నయ్యా" అంది చెల్లి. "అదుగో వస్తున్నారు" వీధిలోకి చూస్తూ, చీడీలో కూర్చున్న పెద్దత్త చెప్పింది. ఆయన గదిలోకి రాగానే, కృష్ణమూర్తి చీడీమీదకు వెళ్లిపోయాడు. అదెలా ప్రారంభమయిందో కృష్ణమూర్తికి జ్ఞాపకం లేదు. ఆయన వున్న గదిలో అతను వుండడు. అతను గదిలో వుంటే ఆయన గదిలోనికి రారు.

"ఏంవోయి! ఎలా వుంది పని? ఒళ్లు దగ్గర పెట్టుకొని చేస్తున్నావా?" రైల్వే గుమస్తా సిగరెట్టు కాలుస్తూ ప్రశ్నించాడు. కృష్ణమూర్తి నిశ్శబ్దంగా తలూపాడు.

"చిన్నవాడా! చితకవాడా! ఏమిటండీ మీ

ప్రశ్న?" అతని భార్య తలుపుచాటు నుండి బయటకొస్తూ ప్రశ్నించింది.

"అది కాదమ్మీ! ఆ మాత్రం దబాయించకపోతే ఈ కాలం కుర్రకారు లొంగరు" రెండువేళ్ల మధ్య సిగరెట్ బిగించి, దమ్ము గట్టిగాలాగుతూ, అతను జవాబిచ్చాడు. "అనవసర ప్రసంగాలు చెయ్యక మీపాటేదో మీరు పదండి" ఆవిడ విసురుగా లోపలికి పోయింది. అతను మరి మాట్లాడలేదు. కృష్ణమూర్తి కొంచెం నవ్వుకున్నాడు.

"అన్నయ్యా" గొంతు విని వెనక్కు తిరిగాడు. గుమ్మంవద్ద చెల్లి నిల్చొని వుంది. గదిలోకి వెళ్లి, "ఏమ్మా" అని ప్రశ్నించాడు. చెల్లి మాట్లాడలేదు. కృష్ణమూర్తి చిరాగ్గా మొహం పెట్టాడు. "మరేమో అప్పకు చుట్టల్లేవన్నయ్యా" జంకుతూ చెప్పింది. "ఉదయం ఎందుకు చెప్పలేదు?" కృష్ణమూర్తి కోపంగా అడిగాడు. "ఉదయం కిరసనాయిల్‌కి డబ్బు అడిగితే లేదన్నావు కదా." "నోర్ముయ్. ఉదయం చెపితే ఏమఘోరిద్దునో" ధుమధుమలాడాడు. అతనికి తెలుసు. ఉదయం చెప్పినా తనంతకన్నా ఏం చెయ్యలేదు. కిరసనాయిలు గురించి, బియ్యం గురించి అతనికి జ్ఞాపకం వుంది. చుట్టలు ఆ పూటకి ఉండవని అనుకోలేదు. కానీ అవీ ఇవాళో, రేపో అయిపోతాయని అతనికి తెలుసు. ఆఫీసుకి వెళ్తున్నప్పుడు, భోజనాల సమయంలోనూ, అతనికివన్నీ గుర్తున్నాయి. కానీ అప్పెలా అడగాలో కృష్ణమూర్తికి తెలియదు. కిందా మీదా పడుతూ, ఉండీ లేక ఏదోవిధంగా బియస్సీ చదివినప్పుడు కూడా అతనెలా అప్పుచేయాలో నేర్చుకోలేదు. ఇంట్లో అప్పో సప్పో చేయవలసి వస్తే అమ్మే చూసుకొంటుంది. "ఎవర్నేనా అడగలేకపోయారా? అందులో మళ్లీ నామోషీ" గొంతు తగ్గించి అన్నాడు. "ఎవ్వరూ ఇవ్వలేదు" అభిమానంగా అంది చెల్లి.

కృష్ణమూర్తి మాట్లాడలేదు. "చుట్టల్లేవు. అప్పకి చుట్టల్లేవు." ఆ మాటలు చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. చుట్టూ చూసాడు. ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాలేదు. అన్నం తింటున్న అప్ప వేపు చూసాడు. మాసిన ఖద్దరుపంచ, లాల్చీ, పెరిగిన గడ్డం, గంభీరమైన శరీరం. కృష్ణమూర్తి మనస్సు బాల్య స్మృతులను తవ్వుకొనసాగింది. చిన్నప్పుడు ఆయన ఇంటిదగ్గర ఉండడమే అపూర్వం. ఇంటి నిండా మనుష్యులు. ఇంట్లో వాళ్లు, బంధువులు, అతిథులు, అభ్యాగతులు, నౌకర్లు. అంత పెద్ద ఇల్లు. ఎంతో సందడి. మూడడ్ల గిన్నెల్లో శనివారాలు రొట్టె కాల్చడం అతనికింకా గుర్తుంది. అప్పుడు అప్ప ఊరిలో ఉండేవారు కారు. రాజకీయాలు, స్కూళ్లు కట్టించడం, రోడ్లు వేయించడం. ఆస్పత్రి, పశువుల ఆస్పత్రి, కోపరేటివ్ బ్యాంకు, మార్కెటింగ్ సొసైటీ తెరిపించడం, మాతా శిశు సంరక్షణాలయం, సబ్ పోస్టాఫీసు ఊరికి తెప్పించడం. ఎప్పుడూ పదిమంది "గురువుగారూ! గురువుగారూ!" అంటూ. ఆ రోజులు వెళ్లిపోయాయి. ఇప్పుడు తన ఉద్యోగాన్ని నమ్ముకుని ఆయన యీ వూరు వచ్చేయడం, ఇక్కడ స్నేహితుడి ఫొటో స్టూడియోలో ఉదయం, మధ్యాహ్నం పేపరు చూస్తూ కూర్చుని, సాయంకాలం 7 గంటలకి ఇంటికి రావడం. కృష్ణమూర్తికి కన్నీళ్లొచ్చాయి. ఆయనకిప్పుడు చుట్టల్లేవు. చుట్టల్లేందే ఆయనకి భోంచేసిన తృప్తిలేదు. తాతయ్య ఉన్నన్నాళ్లూ అప్పకి వీరఘట్టం నుంచి ప్రత్యేకంగా పుగాకు తెప్పించి, చుట్టలు చుట్టించడం కృష్ణమూర్తికి జ్ఞాపకం ఉంది. అంత వైభవంగా బ్రతికిన ఆయనకి చుట్టలు కొనలేకపోతున్నాడు తను. కృష్ణమూర్తికి గుండెనెవరో పిండినట్లైంది. తను చుట్టలను కొనలేకపోవడం, అంతకుమించి చుట్టలకు కూడా ఆయన తన మీద ఆధారపడవలసి వచ్చినందుకు దుఃఖం.

హఠాత్తుగా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. వంగి

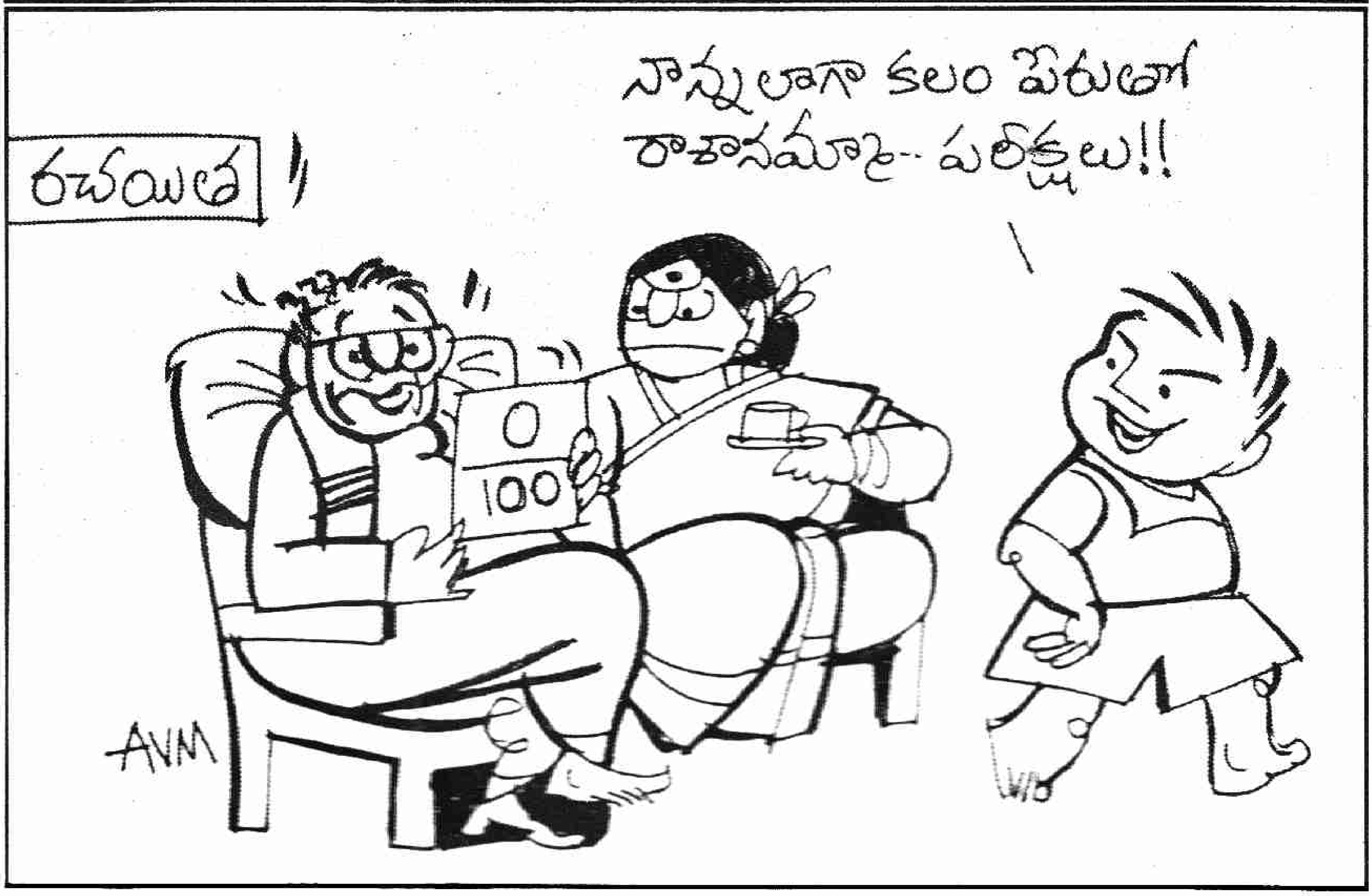

మంచం క్రిందనున్న ట్రంకు పెట్టెలాగాడు ఒక టొకటే బట్టలు తీసాడు. బట్టలక్రింద నీలం రంగు ఫైళ్ళలో బొత్తెడు కాగితాలున్నాయి. అవి బయటకు రాగానే కృష్ణమూర్తికి చెయ్యి వణికింది. అవి... వాటిని సంచిలో తోయటానికి అతనికి ధైర్యం చాలటంలేదు. "బాబా వాటిని పెద్ద సంచిలో కుక్కాడు. [illegible] సంచీ చేతపుచ్చుకొని చెల్లిని పిలిచాడు. చెల్లి వచ్చింది. ఇద్దరూ చీకట్లోంచి వీధిలోకి నడిచారు. వీధి చివర మసీదు వుంది. నూతి చప్టా నిండా బట్టలు ఎండుతున్నాయి. ఆ వీధిలో ఎవరో ఇల్లు బాగుచేయించుకుంటున్నారు. అక్కడ కృష్ణమూర్తి ఆగాడు. చెల్లి కూడా ఆగింది. "తల్లీ ఈ కాగితాలు ప్రక్కనున్న కొట్లో అమ్మి తీసుకురా" సంశయిస్తూ, మెల్లిగా గొణిగాడు. చెల్లి తలూపి వెళ్ళింది. "తల్లీ" మళ్ళీ పిలిచాడు. చెల్లి వచ్చింది.

"పన్నెండణాలకు తక్కువైతే ఒప్పుకోకు" మెల్లని గొంతుతో హెచ్చరించేడు. "అలాగే". చెల్లి సంచీ పట్టుకు వెళ్తుంటే చూస్తూ నిల్చున్నాడు. ఆ సంచీ బరువుగా వుంది. చెల్లి ఒక ప్రక్కకు ఒరిగి నడుస్తోంది. ఆ పిల్ల వయసు పదిహేడేళ్ళింకా. కృష్ణమూర్తి కడుపులో దేవినట్టైంది. ఆ వయసులో తను ఎంతో సుఖంగా పెరిగాడు. వాళ్ళ కుటుంబ వైభవం చివరి దినాల్లో చెల్లి పుట్టింది. ఆమెకు ఆరేళ్ళు వచ్చేసరికి పరిస్థితి తారుమారైంది. చెల్లి ఎక్కువ మాట్లాడదు. అన్నీ అర్థం చేసుకుంటుంది. అవీ యివీ కొనాలని అతన్ని బాధించదు.

"అన్నయ్యా!" చెల్లి పరిగెత్తుతూ వచ్చి నిల్చుంది. "ఏమ్మా" ఆతృతగా అడిగాడు. "పద్నాలుగణాలిస్తానంటున్నారన్నయ్యా" కృష్ణమూర్తికి ఆనందం వేసింది. దాంతోపాటు ఆశ కూడా కలిగింది. "కొట్టుమీద ఎవరున్నారు?" అని అడిగాడు సంతోషాన్నాపుకుంటూ. "మరేమో షావుకారులేదు. వాళ్లబ్బాయి వున్నాడు. తీసుకోమంటావా?" చెల్లి ఇంకా సరదాగానే వుంది.

కృష్ణమూర్తి మాట్లాడకుండా చెల్లి కూడా

నడిచాడు. ఇద్దరూ కొట్టులోనికి వెళ్లారు.

కృష్ణమూర్తి "ఒక రూపాయికన్నా తక్కువైతే అక్కర్లేదోయ్" అన్నాడు డాబుగా, బల్లమీద కూర్చుంటూ. "రూపాయికి మూడురోజులు సరిపడా చుట్టలొస్తాయి" అని మనసులో లెక్కవేసుకున్నాడు. అప్పుడు పెద్దక్క వస్తుంది. కొంతేనా డబ్బు తీసుకొస్తుంది. నెల ఎలాగేనా గడిపేయొచ్చు. కుర్రాడు సందేహిస్తున్నాడు. ఇంతట్లో షాహుకారు వచ్చేడు. కుర్రాడిని ప్రశ్నించి బేరం గురించి తెలుసుకొన్నాడు. త్రాసులోంచి కాగితాలు తీసేస్తూ "పన్నెండణాలుకి మించి ఇచ్చేది లేదు. అక్కర్లేకపోతే పట్టుకెళ్లండి" అన్నాడు బొంగురుగొంతు విప్పుతూ, కృష్ణమూర్తికి కోపం వచ్చింది. కాగితాలు సంచీలో పెట్టి, గిరుక్కున వెనక్కుతిరిగి, సందులోకి వచ్చేసాడు. "చుట్టలు" అంది చెల్లి. "నీ నెత్తి. నోర్మూసుకో" అన్నాడు.

AVM లిటిల్ స్టోరీస్

అదొక మారుమూల పల్లెటూరు.

డిగ్రీ చదువుతున్న మహర్షి సెలవులకు ఇంటికి వచ్చాడు తల్లిదండ్రులను చూసి వెళ్లాలని. ఆ పల్లెలో బస్తీలో లాగా పంపునీళ్లు ఉండవు, మంచినీరు ఎక్కడో బావి నుంచి తెస్తారు. ఆ నీరు మహర్షికి సరిపడక జ్వరం వచ్చింది. ఆ పల్లెలో అన్ని రోగాలూ చూసే డాక్టర్ యమ్. ధర్మరాజు దగ్గరకు వెళ్లాడు మహర్షి.

"ఈ మందులు వాడవోయ్" అంటూ కొన్ని మందుల పొట్లాలు కట్టి ఇచ్చాడు డాక్టర్.

ఇంటికొచ్చి ఆ మందు వేసుకున్న దగ్గర్నుంచి విరోచనాలు మొదలయ్యాయి మహర్షికి.

"డాక్టర్‌గారూ! జ్వరం తగ్గకపోగా విరోచనాలు అవుతున్నాయి" ఫోన్ చేసాడు.

"నేను చెప్పినట్లు చేస్తావా?"

"చెప్పండి త్వరగా..."

"నువ్వు కాలేజీలో ఏ అమ్మాయి వెనుకా తిరగ్గూడదు"

"దానికీ దీనికీ సంబంధం ఏమిటి?" అన్నాడు మహర్షి.

"నువ్వూ, మానసా చెట్టాపట్టాలేసుకుని చేసే షికార్లు మానేయాలి"

"నా జబ్బుకి, దానికీ ఏంటి లింకు?"

"నేను చెప్పినట్లు చేస్తేనే నీ జబ్బుకు విరుగుడు ఇచ్చి, నిన్ను మనిషిని చేస్తా!"

"ఇప్పటికే ఇరవైసార్లు చెంబుపట్టుకు వెళ్లా. మీరు గీసిన గీత దాటను. త్వరగా చెప్పండి"

"మానస నా కూతురు. అర్థమైందిగా! ఇప్పుడు మీ నాన్నను పంపించు. విరుగుడు మందిస్తా".

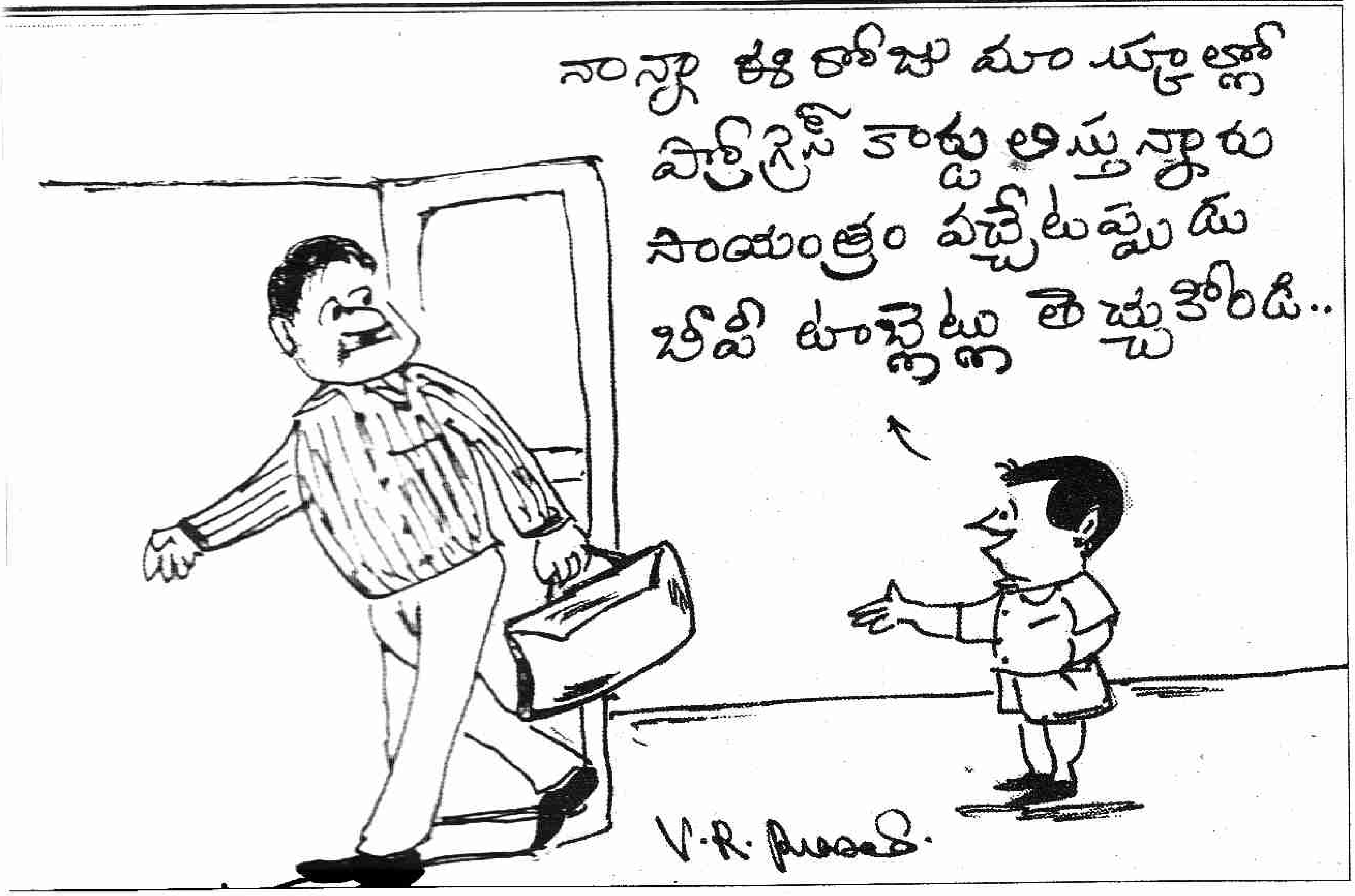

"ఇంద. ఈ కాగితాలు తీసుకొని, ఇంకో దుకాణానికి వెళ్లు" అన్నాడు సంచి అందిస్తూ. ఇంకొక్క దుకాణమే వుంది ఆ వీధిలో. ఎనిమిది దాటుతున్నది. చెల్లి మళ్లీ వెళ్లింది. అయిదు నిమిషాలయ్యాయి. కృష్ణమూర్తికి చెల్లి గురించి భయంవేసింది. పదినిమిషాలకి చెల్లి తిరిగొచ్చిం ది. "పదణాలకన్నా ఎక్కువ ఇవ్వడట. తీసుకోమ న్నావా?" అంది. కృష్ణమూర్తికి మళ్లీ చిరాకొచ్చిం ది. వాడు కూడా మళ్లీ వెళ్తే పదణాలు ఇవ్వనం టాడేమోనని. "ఇందాకా యిలాగే అడిగి చంపా వు, పోయి పుచ్చుకురా" చెల్లి కళ్లనీళ్లు నింపు కుంటూ పరుగెత్తింది. కృష్ణమూర్తికి ఏడుపొచ్చిం ది. చెల్లి గురించి తన ఆలోచనకి, చెల్లిపట్ల తన ప్రవర్తనకీ ఈ అంతరమేమిటి? చెల్లి నాలు గోక్లాసు చదువుతోంది. తనకి లభ్యమైనదాంతో నే తృప్తిపడే చెల్లి. చెల్లిపట్లే కాదు. ఇంట్లో అందరిపట్లా తన ప్రవర్తన ఇలాగే వుంది. చెల్లి వచ్చి, చేతితో డబ్బులు పెట్టింది. సంపాదకుల దగ్గర నుండి తిరిగొచ్చినవి, సంపాదకులకు పంపడానికి కృష్ణమూర్తి ధైర్యం చెయ్యనివీ అయి న అతని స్వంత రచనల విలువ ఒక అర్థరూపా యి, పదిపైసలు, మరొక రెండు పైసలు. కృష్ణ మూర్తి చెల్లి తలమీద చేయివేసి, "ఇక్కడే ఉ ండు తల్లీ! చుట్టలు పట్టుకొస్తాను" అని వీధిలోకి వెళ్లాడు. నాయరు లెక్కపెట్టి ఇచ్చిన ఇరవై చుట్ట లు పట్టుకొని వచ్చాడు. ఇద్దరూ ఇంటికి వెళ్లారు. అప్ప భోజనం ముగించి మంచంమీద దొర్లుతు న్నారు. కృష్ణమూర్తికి తెలుసు. చుట్టకాల్చందే ఆయనకి నిద్రరాదు. గబగబా వెళ్లి, రైల్వే గుమ స్తానడిగి, అగ్గిపెట్టె తీసుకొని చెల్లికిచ్చాడు.

చెల్లి చుట్టలు అలమార్లోపెట్టి, ఒక చుట్ట, అగ్గిపెట్టె తీసుకొని, అప్పకిచ్చింది.

"ఊ! ఊ! ఎందుకమ్మా ఇప్పుడు"అంటూనే ఆయన చుట్టపుచ్చుకున్నారు.

కృష్ణమూర్తి గదిలోంచి చీడీ మీదకు వచ్చే శాడు. "టప్" అగ్గిపుల్ల శబ్దం. కృష్ణమూర్తి వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి చూశాడు. అప్ప నోట్లో చుట్ట వెలుగుతోంది. పొగ గుప్పున పైకి వస్తోంది.●